

ע"פ 973/19 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייט

ע"פ 973/19

לפני:
כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופט ע' פוגלמן
כבוד השופט א' שטיין

המערער: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
מיום 25.12.2018 בתפ"ח 40513-06-18 שניתן על
ידי כבוד השופטים מ' פינקלשטיין, ל' ברודי ור' אמיר

תאריך הישיבה: כ"ד באדר ב' התשע"ט (31.03.2019)

בשם המערער: עו"ד איתמר סיון

בשם המשיבה: עו"ד מריה ציבלין

פסק-דין

השופט נ' הנדל:

1. הערעור שלפנינו מופנה נגד חומרת עונש המאסר בפועל שהוטל על המערער - לתקופה של עשר וחצי שנים - בגין ביצוע עבירות מין בקטינה בת משפחה. העבירות בוצעו כלפי בתה של בת זוגו. באי כוח הצדדים הגיעו להסדר טיעון בערכאה קמא, בגדרו הוסכם כי המאשימה תטען לעונש מאסר בפועל בן 14 שנה, ואילו הסנגור יהיה רשאי לטעון לעונש באופן חופשי וללא כימות מראש. בנוסף הוסכם כי המערער ישלם לנפגעת העבירה פיצוי בסך 150,000 ש"ח כתנאי לתחולת ההסדר, ותנאי זה אכן מולא.

כתב האישום כלל עשרה אישומים - שתי עבירות אינוס ושמונה עבירות של מעשים מגונים. נפגעת העבירה היא קטינה ילידת 2005. היא התגוררה עם אמה ואחיה בעת גירושי הוריה, ומחודש פברואר 2016 המערער היה לבן זוגה של אמה. כשנה לאחר מכן עבר המערער לגור בסמוך לבית האם, הקטינה, ואחיה, והשלושה נהגו לישון בביתו מספר פעמים בשבוע. המערער החל לבצע את העבירות בעת היותה של הקטינה כבת אחת עשרה. העבירה האחרונה בוצעה בהיותה כבת שנים עשרה וחצי.

2. העבירות, על חומרתן, נסיבותיהן ומספרן - חמורות הן. הרקע של קשר בין המערער לאם נפגעת העבירה מוסיף ממד של חומרה, ולא בכדי העבירות מוגדרות ככאלה שבוצעו כלפי קרוב משפחה.

הסנגור טען ארוכות ביחס לפער בין האמור בחלק הכללי של כתב האישום ובין המתואר באישומים עצמם. על בסיס זה ביקש להקל בעונשו של המערער. בבואנו לבחון טענה זו יש לתת את הדעת לשאלה האם נפלה טעות בגזר הדין כתוצאה מסתירה או אי-בהירות בין העובדות שצוינו בחלק המקדמי של כתב האישום לעובדות המופיעות בפרטי האישומים. יוזכר סעיף 215 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, הקובע כי אף אם נפלה טעות בפסיקת בית המשפט המברר - ואף אם קיבלה ערכאת הערעור אחת מהטענות שטען הסנגור - ניתן לדחות את הערעור כל עוד לא נגרם לנאשם עיוות דין. במקרה שלפנינו לא מצאנו כי נגרם עיוות דין כזה, גם אם היה פער עובדתי מסוים בין האמור בחלק הכללי של כתב האישום לחלק הפרטני, יען כי בית המשפט המחוזי התייחס לאמור באישומים הפרטניים, ולא נשען על האמור בחלק הכללי.

3. לנוכח המעשים החוזרים שביצע המערער והפגיעה בנפגעת העבירה הצעירה, נראה כי לא היה מנוס מהטלת עונש מאסר לתקופה ארוכה. מסקנה זו נובעת מכמות העבירות ו"איכותן". בית המשפט חייב להגן על החברה, ועל בניה ובנותיה שנפלו קרבן לתקיפה מינית. דווקא הבית אמור להיות האזור המוגן, שבו הקטין או הקטינה אמורים להרגיש בטוחים ביותר. ואולם מעשים כגון אלה שביצע המערער הופכים את הקטין לחסר ישע במקום שבו הוא מתגורר.

בית המשפט העניק משקל ללקיחת האחריות ולחרטה שהביע המערער, כמו גם להעדרן של הרשעות קודמות. גם התנהלותו החיובית בשירותו הצבאי זכתה למשקל. ברם, הצורך בהרתעת הרבים אינו יכול לסגת יותר מן המידה כאשר מדובר בעבירות מהסוג שביצע המערער. תחת הנאת הילדה הצעירה מתמימות ילדותה, חייה הפכו לסיוט, כשלא ברור מתי תגיע המכה הבאה וכמה זמן תימשך.

4. העונש חמור, אך כך גם המעשים והצורך לשלוח מסר ברור וחד משמעי כלפי עבריינות מסוג זה. הערעור נדחה.

ניתן היום, כ"ה באדר ב' התשע"ט (1.4.2019).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט
